Aluksi tunsin suunnatonta kipua. En pystynyt paikantamaan mistä kipu tuli, mutta se tuntui niin pahalta, että ymmärsin heti, että se olisi jotain vakavaa. Painoin kämmeneni nyrkkiin ja tunsin multaa ja ruohoa. Ison ponnistuksen jälkeen sain avattua silmäni puoliksi ja huomasin epäselvästi, että makasin maassa. Nostin käteni ilmaan, käännyin kyljelleni ja siitä istumaan, ja vasta silloin tajusin kammottavan tosiasian, en muistanut mitään. Kuka olen? Mistä tulen? Mikä nimeni on? Kaikki nämä kysymykset alkoivat samaan aikaan kummitella päässäni. Taskujeni pohjalta ei löytynyt vastausta mysteeriin, koska ne olivat tyhjiä. Sydämeni hakkasi noin kolme kertaa leposykkeeni verran. Löysin myös syyn kipuun mitä tunsin aikaisemmin. Sormenpäistäni tippui verta, ja kun käärin hihani, niin huomasin, että noin viiden senttimetrin pituinen viiltohaava oli saanut koko käteni punaisen väriseksi. Ihan kuin ongelmia ei olisi ollut jo tarpeeksi. Minun ei tarvinnut olla tohtori tietääkseni sen tosiasian, että hoitamattomana tuon kokoinen haava voi olla hengenvaarallinen. Metsä missä olin oli omituisen näköinen, ihan kuin olisin ollut täällä ennenkin. Mitä tapahtui? Ehkä olin kävelyllä ja onnettomuus mahdottoman pienellä todennäköisyydellä osui kohdalleni. Joka tapauksessa tiesin yhden asian, tämä oli tuttu paikka minulle. Jokainen askel tuntui askeleelta lähemmäksi kuolemaa, mutta en voinut luovuttaa. Jokin veti minua puoleensa. Minä tiedän, että selviän. Sitä paitsi yö alkoi hämärtyä, ja en usko, että selviän tällä kädellä yön yli. Minulla oli tunne, että tiesin selviytymisestä paljon. Tiesin myös, että haava mikä minulla on ei ole mikään vitsi. Miten tiesin kaiken tämän? Ehkä elämässäni olen joutunut selviämään, mutta en tiedä missä tilanteessa. Olo oli kuin haamulla, ilman mennyttä tai tulevaa, ilman tietämystä siitä mitä itse on. Yhtäkkiä takanani kuului huuto ” JUOKSE!” Käännyin ympäri, mutta en nähnyt ketään. Huomasin omien askeleideni nopeutuvan, ja sydämeni hakkaavan entistä nopeampaa tahtia. Kävelin nopeasti poispäin, mutta en siksi, koska pelkäisin törmätä johonkin henkilöön, mutta siksi, koska tunnistin tuon äänen. En tiennyt kenen se oli, mutta tiesin sen, että kuka olikaan, niin hän ei lupaa hyvää. Juostuani itseni henkihieveriin, huomasin seisovani oudon ympyrän muotoisen aukion reunalla. Ainakin pääsin pakoon, ja vielä parempaa, tämän oudon aukion keskellä oli mökki. Ehkä se on vain turhaa toivoa, mutta halusin uskoa, että mökissä asuisi joku kuka osaisi auttaa minua. Onko apu oikeasti liikaa pyydetty? Aukiota koristi noin metrin korkuiset ruohokasvit, ja keskellä oli polku suoraan mökin ovelle. Kuinka kätevää, ehkä onneni on kääntymässä. Mutta pian tunnelma muuttui jälleen karmivaksi, kun huomasin polulla olevan jalanjälkiä, jotka ovat täysin identtiset omieni kanssa. Jalanjäljet jatkuvat ovelle päin, kunnes puolivälissä kaartavat vasemmalle ruohikkoon ja katoavat. Mitä täällä on tapahtunut? Kävellessäni hiukan lähemmäksi mökkiä, mieleeni juolahtaa lisää kysymyksiä. Mikä on ammattini, työpaikkani? Minulla oli vahva tunne siitä, että se saattaisi olla lääkäri tai jokin vastaava. Olisinko muuten voinut tietää, että tarvitsen kiristyssiteen käteeni, jotta saisin verenvuodon loppumaan? Oliko minulla lapsia? Minkä näköinen olen? Kaikki ei ole hyvin, minä en ole yksin, ja minä teen kuolemaa. Nuo olivat kolme ainoaa tosiasiaa, mitkä tiesin. Ilma oli myös viilentymässä ja aurinko laskemassa. Kylmä viima iskee päin kasvojani. Ehkä olen sittenkin meteorologi, mietin itsekseni ja hymähdin. Ajattelin, että ehkä kysyn liikaa kysymyksiä. Toivon vain, että saisin vastauksia pian. Ajatuksenkulkuni katkaisee ryminä ja sen jälkeiset huudot, jotka tulivat mökin sisältä. Juoksin automaattisesti pois polulta pusikkoon piiloon. Huuto kuulosti taas liian tutulta, mutta en osaa sanoa kuka hän voisi olla, en sinne päinkään. En uskaltanut liikkua, koska tiesin, että minun pitää pysyä piilossa. Käteni tärisivät, ja minua alkoi huimaamaan. Voiko pelolla olla näin fyysiset oireet? Yritin ottaa kiinni ruohikosta ja päästä ylös, mutta kehoni tuntui antavan periksi. Silmäni alkoivat sumentua, en enää nähnyt kunnolla. Mökki ja kaikki muu olivat vain sekavaa mössöä edessäni. Mitä tapahtuu? ... Suussani maistuu veri. Se oli ensimmäinen asia, minkä huomasin. Tällä kertaa

silmäni aukeavat heti ja huomaan makaavani naama verilammikon päällä. Kädessäni oleva haava vuotaa pahemmin ja tiedän, että minulta loppuu aika. Haava on aiheuttamassa verenmyrkytystä. Kuinka kauan olin tajuttomana? Kuka tietää. En pysty hahmottamaan kuinka paljon aikaa on mennyt. Nousin vaivalloisesti ylös. Olin puolivälissä aukiota, enää ei olisi pitkä matka. Hiivin hiljaa mökin ovea kohti ja nykäisen kahvasta. Se oli lukossa, tietenkin. Katson nopeasti mökin ikkunasta sisään. Siellä palaa valot. Yritän koputtaa, mutta kukaan ei tule vastaamaan. Hakkasin ovea niin kovaa, että kuurokin olisi kuullut sen ja tulin siihen johtopäätökseen, että kukaan ei ole kotona. Minun on silti pakko päästä sisälle, en kestä enää kauaa. Kierrän mökin ympäri etsiessäni auki olevaa ikkunaa, mutta jälleen kerran tuuri päättää olla eri mieltä kanssani. Yleensä mietin kahdesti jos olen tekemässä jotain tosi typerää, mutta tämä ei ollut niitä kertoja. Nostin kiven maasta, tähtäsin kohti ikkunaa ja heitin sen. Menin kyykkyyn välttääkseni lentävät lasinsirpaleet, ja kiipeän varovasti sisään. Tämä huone oli pimeänä joten en juuri nähnyt mitään. Ehdin juuri ja juuri laskea molemmat jalat maahan kunnes pimeästä nurkasta syöksyy puukko suoraan kohti minua. Pelästyn ja huusin kuin hullu, kunnes mysteeri henkilö laittoi kätensä suulleni samalla kun piti puukkoa kaulallani. Sydämeni hakkaa enemmän kuin koskaan, tuntui siltä, että pyörtyisin taas. Silmäni sopeutuivat hiljaa pimeään ja huomasin henkilön edessäni. Sotkuinen nainen sotkuisilla kiharilla hiuksilla. ” Kuka olet? Ja mitä teet täällä? Saat kymmenen sekuntia aikaa selittää tai tapan sinut tähän paikkaan ” Hän sanoi ja katsoi minua kylmillä silmillään. Näin hänestä sen, että hän todellakin tekisi mitä sanoisi tekevänsä, jos en pelaa mukana. ” laske minut alas niin selitän. Kuolen joka tapauksessa pian, jos en saa haavaa kädessäni hoidettua” Nainen nosti hitaasti puukon pois kaulaltani. Jalkani eivät kantaneet minua, joten jäin lattialle makaamaan ja katsoin ylös. Vedin syvään henkeä ja kerroin koko tarinani kaunistelematta alusta loppuun. Miten heräsin keskeltä ei mitään, miten en muista mitään. Odotin jo hänen sanovan minua sekopääksi, mutta hänen vastauksensa oli samaan aikaan mukava ja kauhea yllätys. ” Minäkään en muista miten päädyin tänne! Heräsin vasta hiljattain. Muistan kyllä nimeni toisin kuin sinä. Olen Bella. Nouse nyt ylös ellet halua kuolla. ” ” Kuka heräsi kanssasi sitten? Ja miksi hän huusi? tapahtuiko täällä jotain? ” Kysyin Bellalta. ” Ei täällä ole käynyt kukaan? Olet ensimmäinen ihminen kenet olen nähnyt heräämiseni jälkeen. Tule nyt! Voimme keskustella myöhemminkin, meidän pitää ottaa selvää mitä täällä on tapahtunut.” Hän vastaa. Bella nosti minut ylös maasta ja talutti minut mökin olohuoneeseen nojatuoliin istumaan. Mökki näytti sisältä paljon hienommalta kuin ulkoa, sisustus oli todella vanhan tyylistä ja olohuoneessa oli jopa takka. Olohuone ei eronnut muuten yhtään normaalista huoneesta, mutta yksi asia ihmetytti minua, en nähnyt kelloja missään. En yhtäkään, koko mökissä. ” Hei käyn hakemassa lääkekaapista jotain tuohon haavaan. En halua sinun kuolevan. Jos ei muuta niin saatat olla ainoa asia mikä pitää minut järjissäni. Ei huvita herätä maailmaan mitä en tunne ilman jotakuta. ” Bella sanoo ja lähtee kävelemään poispäin. Nyökkään ja katson häntä silmiin, en tiedä oikein mitä sanoa. Kaikki tuntuu niin sekavalta. Kuulinko oikeasti omiani, olivatko kaikki ne huudot ja muut äänet vain mielikuvitukseni tuotetta? Bella olisi varmasti kuullut sen jumalattoman ryminän minkä minäkin. Huomaan nojatuolin vieressä olevan lipaston päällä retrotyylisen radion ja yritän laittaa sen päälle. Ei kuulu mitään, pelkkää suhinaa. Tämä mökki vaikutti kokonaisuudessaan siltä, että aika olisi pysähtynyt 70 luvulle. Kukakohan täälläkin oikeasti asuu, mietiskelin. Muutaman minuutin päästä Bella kävelee olohuoneeseen kädessään desinfiointiaine ja side. ” Tämä voi sit sattua vähän.. tai paljon. Ole valmis kolmosella okei? Yksi.. kaksi ” Bella ei ehdi mennä kolmoseen asti ennen kuin kaataa desinfiointiainetta haavaani. Purin hampaitani yhteen. ” Kiitos ennakkovaroituksesta!” Sanoin hänelle, osittain vitsillä ja osittain tosissaan. Bella hymähtää

vähän ja kääntyy poispäin, kohti takkaa. Puut ja paperit olivat jo valmiina siellä, joten hän heitti perään vähän sytytysnestettä ja tulitikun. ” hei katso mitä löysin!” Bella sanoo ja heittää minulle lasipullon viskiä. Nyt jos joskus olisi hyvä hetki rentoutua, joten avaan pullon ja otan pienen huikan. ” Hei oletko tutkinut itsesi? Katsonut taskusi ym? Jos vaikka löytäisit jotain mikä voisi auttaa. ” Kysyin Bellalta. Halusin olla avuksi, koska tajusin etten ole tehnyt yhtään mitään hyödyllistä sillä välin kun hän pelasti henkeni, vaikka uhkasi viedä sen hetki sitten. Bella käärii vasemman kätensä hihan ja näyttää sormella outoa tekstiä kädessään, ” tiedätkö mitä tämä tarkoittaa? Minulla on outo muistikuva siitä, että tämä liittyisi jotenkin elämääni. ” Bella sanoo. Katson tarkemmin hänen kättään, mihin on suttuisesti kirjoitettu sana ”Loop” ja sen alapuolella viiva ja ympyrä. Viivan kohdalla on rasti, kun taas ympyrän kohdalla on nuoli. ” Minulla ei ole aavistustakaan, olen pahoillani. ” Sanoin. En tiedä olenko hyvä ongelmanratkaisuissa vai en, mutta minulla ei ollut mitään käsitystä mitä tuo voisi tarkoittaa. Bella avaa saman viskipullon josta juuri join ja juo siitä. ” Meidän pitäisi tutkia koko rakennus, katsoa jos löydämme yhtään mitään. Minä jään tänne, käy sinä katsomassa keittiö ja vessa.” Bella sanoi vähän hermostuneella äänellä. Tiedän, että hän on stressaantunut, enkä voi syyttää häntä siitä. ” Kiitos. Olisin kuollut ilman sinua. Kyllä me vielä jotain keksitään. ” Sanoin hänelle samalla kun kävelin poispäin olohuoneesta. ” Kiitos kun olet vielä elossa. ” Bella sanoo perään. Naurahdin vähän ja jatkoin matkaa. Nyt kun vielä onnistuisin pitämään kiinni siitä mitä sanoin, niin olisi hyvä. Astuessani keittiöön alan availla kaappeja niin nopeaa tahtia kuin mahdollista. Ei löydy mitään. Ylähyllyltä löytyi kyllä lisää pölyisiä viski ja viinipulloja, mutta ei mitään joka voisi oikeasti auttaa ymmärtämään tilannetta. Keittiön seinällä oli kalenteri, mutta siinä ei näkynyt päiviä eikä kuukausia. Mikä päivä tänään edes on? Miksi tällainen kalenteri olisi ylipäätään olemassa? Keittiö alkoi kalenteria lukuun ottamatta vaikuttaa normaalilta keittiöltä, joten en halunnut jäädä sinne enää. Seuraavaksi vuorossa on kylpyhuone. Odotukseni eivät ole korkealla tämän huoneen suhteen, mutta tänään on sattunut paljon muutakin yllättävää. Avaan lavuaarin yläpuolella olevan peilikaapin ja huomaan sen olevan tyhjää täynnä. Paiskaan oven kiinni ja raotan kylpyhuoneen suihkuverhoa pikkuisen. Ei taaskaan mitään. Laittaessani suihkuverhoa takaisin kiinni turhautuneena huomaan suihkun kulmassa jotain. Avaan verhon äkkiä uudelleen ja nostan likaiselta lattialta jotain. Se vaikutti ihan avainkortilta, sellaiselta mitä pidetään työpaikoilla, ja siinä oli Bellan kuva. Juoksen kylpyhuoneesta pois niin nopeaa kuin pääsen. ” Bella! Löysin jotain! ” Huusin Bellalle tullessani takaisin. Ojennan Bellalle kortin ja kysyn ” Mikä tämä on? Se oli suihkuverhon takana.” ” Minä heräsin suihkusta.. tämä varmaan putosi taskustani. Onko tämä oikeasti minun? Vaikuttaa siltä, että olen työskennellyt jonkinlaisessa yrityksessä minkä nimi on ” Infinium ” En muista mitään tästä. Ja löysin itsekin jotain, katso. ” Bella ojentaa minulle lapun huolestuneen näköisenä. Siinä lukee: Mökkiin tulee kanssasi henkilö, kun hän tulee sinun pitää Jatkaa hänen kanssaan mökistä pohjoiseen! Teidän pitää poistua ennen kuin se alka.. Ette saa törm.... tois... Lappu oli suurimmaksi osaksi revennyt eikä viestiä voinut lukea loppuun. Mutta ymmärsin siitä enemmän kuin tarpeeksi, meidän pitää lähteä pois ja nopeasti. Katsoin Bellaan ja kysyin ” Mistä löysit tämän? Tiedätkö kuka sen kirjoitti?” ” Mistä minä tiedän kuka sen kirjoitti?! Se oli radion alla. Pengoin koko olohuoneen ja tuo oli ainoa asia minkä löysin. Se sanoo, että meidän pitää mennä pohjoiseen, joten mennään. Mistä sen kirjoittaja olisi voinut edes tietää, että tulet mökkiin kanssani? ” Bella huusi ja alkoi itkeä. ” Hei, me selvitään okei? Mennään pohjoiseen ja otetaan selvää mitä täällä tapahtuu. ” Sanoin hänellä ja otin häntä kädestä kiinni. Bella otti vielä huikan viskiä ja sanoi ” lähdetään.”